

σεων λαθρεμπορίων, τὰς ὁποίας θὰ βάλῃ ἔς τὴν τσέπην τοῦ τῷ δημόσιον ταμεῖον. Καθ' ἡμῶν οὐδεὶς πρέπει νὰ παραπονήται. ὅσον εἴμεθα δριμύεις εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀτίμων, τόσον μεταβαλλόμεθα εἰς πανηγυριστὰς Πτωχοπροδρόμους ὑπὲρ τῶν ἐκπληρούντων τὸ καθήκον των καὶ εὐχόμεθα ὁ κ. Δαμιανὸς νὰ παίζῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων τελωνῶν πρόσωπον ἀρχιστρατήγου ἐν τῇ καταδιώξει τοῦ ἀτίμου, τοῦ κλέφτικου λαθρεμπορίου.

Χθὲς εἶδομεν καὶ ἐν περιέργῳ ἐν Φαλήρῳ. Τὰ γυναικεῖα λουτρά ἦσαν ἀναπεπταμένα ὄχι παντὶ ἀνέμῳ, ἀλλὰ παντὶ βλέμματι. Τὰς ἐβλεπέ τις δεληῶς χωρούσας εἰς τὸ ὕγρον στοιχειῶν, τῶν παραπετασμάτων ἀνασερομένων εἰς ἐκάστην πνοὴν τοῦ βορρᾶ, αὐτῶν δὲ ἀναιρομένων ἐκείθεν τῶν παραπηγμάτων καὶ ἐπιδεικνυμένων καὶ σκιρτωσῶν καὶ ὕψιμων ὅφρ' αὐτὰ κύματα καὶ σαλακωνουμένων καὶ παλαιουσῶν μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ παιζουσῶν καὶ γελωσῶν καὶ ἀλαζονευομένων ἐν τῇ παλλεῦσιν αὐτῶν γυμνότητι καὶ τῇ ἀσφύγι ἐκ τῆς ἀποστάσεως μορφῆς των. ἂν εὐειδὴς ἦ δυνειδὴς, ἂν θαλερὰ ἦ φοβερά. Ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν τόλμην αὐτὴν καὶ τὴν κοινοφθαλμίαν ἀγνοοῦμεν. Εἰς τὰ προβαίνοντα ἦθη μας ἢ εἰς ὑγίαινα αἰσθημα, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἐγκαταλείπει, οὐδὲ μίαν ἀμυρτίαν ἐνέχει, ὥστε νὰ κρύπτηται, νὰ δειλιά, νὰ σκεπάζεται, οἷον περιβαλλόμενον τὸν τρίχινον τοῦ ἀμαρτωλοῦ σᾶκκον· ὥραϊον ἀρκεῖ νὰ ἦνε καὶ... ἀποκαλυπτέσθω!

Ἐγνωρίζομεν τὸν ἐν Λεωνιδίῳ ἐμπορευόμενον κ. Γ. Παπαγεωργίου ὡς ἐκλογέα καλῶν ἐμπορευμάτων, τώρα τὸν ἔχομεν καὶ ὡς διαλεκτὴν τῆς ποιητικωτέρας καλλονῆς τοῦ Λεωνιδίου τῆς Ἀθηναϊκωτάτης Ἀθηνᾶς κόρης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμεινοντος κ. Γ. Παύλου, μετ' ἧς ἐτέλεσε τοὺς ἀρραβωνίους του, τοὺς ὁποίους οἱ φίλοι ραίνουν με χίλια δυὸ ἄλλα εὐχῶν, συγχαίροντες τὸν δυσκολοαποράσιτον Γεωργίον διὰ τὴν ἐκλογὴν ἣν ἔκαμε ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ τοῦ τόπου του, ἐκλέξας τὸ εὐοτυμότερον ἄνθρωπον καλλονῆς καὶ ἀρετῆς, τὴν ἀγαπητὴν τῆς καρδίας του καὶ τῷ εὐχονται τὴν ταχυτέραν ἔννοιαν των διὰ τῆς στέψεως, ἥτις προμηνύεται θορυβωδεστέρα τῶν ἡσύχως ξεφυτρωσάντων μας ἀρραβωνίων του· ἀρκεῖ ἡ ἐπίτηδες ἐκ Πειραιῶς μέλλουσα ἀναχώρησις τοῦ συνεργάτου μας «Τοροῦ» ὡς κουμπάρου με παρακουμπάρου, διὰ νὰ μᾶς προδιαθέσῃ πρὸς τοῦτο.

ΤΑ ΕΝ ΙΣΧΙΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 23 Ἰουλίου.

Τί τραγῳδία! ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος ἐπιτείνονται εἰς παραφυσίνην, τὰ δάκρυα ξηραίνονται καὶ κινδυνεύει τις νὰ ἐκραγῇ εἰς τραγικὸν γέλωτα.

Χθὲς καὶ προχθὲς τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀπὸ Νεαπόλεως ἐντυπώσεις.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἰσυχίας λαμβάνει ὁσημέραι μείζονας διαστάσεις· οὐχὶ πλέον εἰς 3, ἀλλ' εἰς 25 **χιλιάδας** ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν! Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ἐπὶ πόσον εἰσέτι αἱ διαστάσεις αὗται μεγαλύνονται ἐν τῷ πνεύματι τοῦ εὐφραντάτου νεαπολιτανικοῦ λαοῦ, ὕψιστα μένου τὰς βιαιότερας συγκινήσεις πρὸ τοῦ ἀτέρμονος θαύματος τῶν πληγωμένων, τῶν ἀπορραγισμένων, τῶν θρηγνούντων, τῶν θνησκόντων... Καὶ ὡς εἰ τοσαῦτα μὴ ἤρουν,

αἱ δονίσεις τοῦ σεισμοῦ ἐκάστοτε ἐπαναλαμβάνονται ἐν Ἰσυχίᾳ, ἀπειλοῦσαι ἀληθῆ πανωλεθρίαν. Προχθὲς διεδόθη ἐν Νεαπόλει ἡ φήμη ἐπικειμένου σεισμοῦ, ὃν εἶχε προαναγγεῖλαι ὁ μετεωροσκόπος τοῦ Βεζουβίου καθηγητῆς Παλμιέρης· ἡ φήμη αὕτη ἀστραπηδὸν διεδόθη ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἡφαιστείου πρόαστια, καὶ ἐκείθεν ὁ ἐξεγερθεὶς ἀκράτητος φόβος κεραυνοβόλως εἰσῆλθεν ἐν τῇ πόλει μετὰ τῶν πρὸς ταύτην φευγόντων ἐν κραυγαῖς καὶ ἀλαλαγμῷ χωρικῶν. Τὸ θέαμα ὅπερ παρουσίαζεν ἡ Νεάπολις τὴν προπαρελθούσαν νύκτα ἀπομένει ἀπερίγραφτον διὰ πᾶσαν γράφιδαν. Περὶ τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον οἱ δαίμονες τῆς φρίκης, τῆς ἀπογνώστεως, τῆς τρέλλας ἐμαίνοντο ἐπὶ τὴν ἀσπαίρουσαν πόλιν· ὡς εἰ ὁ σεισμὸς καὶ ὁ θάνατος εἶχον ὄντως ἐπέλθει, πάντες, πάντες, ἐκφεύγοντες ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν μεγάρων, ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν ὑπογείων, ἀπὸ παντὸς ἀνθρωπίνου διαίτηματος, πτωχοὶ, πλουσιοὶ, γέροντες, γυναῖκες, ἄνδρες, παῖδια, γυμνοὶ, κάτωχροι, ἐκστατικοί, μαινόμενοι, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ μυστηριώδους τρόμου, ἐρρίπτοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις, ἀποκομίζοντες ὅτι ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπρόφθασαν ν' ἀρπάσωσι, τίς τὸ τέκνον του, ἄλλος ἐν μαγειρικὸν σκεῦος, ἐν κιβώτιον, ἐν στρώμα... .

Τί εἶχε συμβῇ ἵνα τοσοῦτον ταῦτοχρόνως ἐπέλθῃ ὁ πανικός; Οὐδέν· ἤρκεσαν αἱ κραυγαί, ὁ ἥχος τῶν κωδῶνων, οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν πρώτων φευγόντων ὅπως μεταδώσωσιν αὐτὸν ὡς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα καθ' ὅλην τὴν ἀπέραντον πόλιν. Ἡ πρωΐα ἐπανάφερεν ὄλους εἰς τὰς ἐστίαις των ἡρέμους καὶ πεποιοτάς περὶ τοῦ ἀδασίμου τῶν φόβων των· καὶ ἐπῆλθον τὰ σχόλια καὶ αἱ ἐξηγήσεις. Λέγεται ὅτι σπεῖρα κλεπτῶν διέδωκε τὸν φόβον ὅπως ἐπωφεληθῇ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ· καὶ ὄντως πολλαὶ οἰκίαι ἐλαφυραγωγῆθησαν! Πῶς σὰς φαίνεται ἡ μεσαιωνικὴ αὕτη ἱλαροτραγῳδία;

Ὁ πυρετὸς τῆς ἀγαθοεργίας ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς νήσου ἐπεκτείνεται καθ' ἅσπασιν τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Εὐρώπην· εἶνε ἀπερίγραπτος.

Καὶ ἐν τῷ μέτῳ τῆς μοναδικῆς ταύτης μερίμνης τοῦ σώζειν, τοῦ εὐεργετεῖν, ἥτις ἀδελφοὶ τοὺς πάντας, συγγέει τὰς ἀντιζηλίας, τὰ κόμματα, τὰ ἔθνη, δὲν ἐλείψαν ἐνταῦθα καὶ τῆς ἀγανακτήσεως αἱ κραυγαὶ—λαβοῦσαι ποῦ καὶ ποῦ πολιτικὸν τόνον—ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδίως τοῦ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων ὑπουργοῦ.

Οὗτος, ὁ ἔντιμος κ. Γενάλης, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς συμφορᾶς εὐρίσκειται ἐν Καζαμπεϊσιόλη, διευθύνων προσωπικῶς τὰς δικαστικὰς ἐργασίας· φαίνεται ὅτι στιγμιαία ἀδυναμία ἢ ἀποθάρρυνσις τὸν παρεκίνησε νὰ συλλογισθῇ μᾶλλον ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων ἐπὶ τὰ ἐρείπια στρατιωτῶν καὶ ἐργατῶν ἢ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ ταῦτα οὐδὲν πλέον ἐχόντων νὰ φοβηθῶσιν ἢ ἔνεκα τοῦ καύσινος· ἐπισπυρομένη ἀποσύνθεσις τοσοῦτων καὶ τοσοῦτων πτωμάτων πληροὶ τὸν ἀέρα τῆς Ἰσυχίας καὶ ἰδίως τῆς Καζαμπεϊσιόλας δυσωδίας λοιμῶδους, ἣν οἱ ἐν αὐτῇ ἐργαζόμενοι ἀδυνατοῦσι πλέον νὰ ὑποστῶσι καὶ πολλοὶ λειποθυμοῦσιν.

Ἡ ἐκχυσὶς καὶ ὁ μετὰ ταύτην ἐνταφιασμὸς τῶν πτωμάτων εἶναι ἔργον μακρὸν· τὰ πτώματα περὶ τὰς πέντε χιλιάδας... ἡ ἐξέυρεσις αὐτῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ἐνιαχοῦ ἀνέρχονται εἰς ὕψος πέντε ἢ ἑξέ μετῶν, εἶναι κοπιώδης, ὀδυνηρὰ, ἀπελπιστικὴ ἐνταχοῦ. Ὁ ὑπουργὸς ἐπρότεινε τὴν συντόμευσιν τοῦ ἔργου διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς πολίχνης ὁλοκλήρου εἰς ἓνα καὶ μόνον πολύνεκρον τάφον· ἡθελε νὰ ἐπιρρίψῃ ἐπ' αὐτῆς, ὡς ἂν ἦτο ἐν μόνον πτώμα, βαρὺ ἐξ ἀσβέστου σάβανον, καὶ τὴν ράνη διὰ φοινικὸν ὀξέος καὶ

νά τὴν ἐγκαταλείψῃ... Ὁλόκληρος ἡ Νεάπολις, ὁ τύπος αὐτῆς πρῶτος, διεμαρτυρήθη ἀγανακτοῦσα κατὰ τοῦ μέτρου τούτου, ὅπερ θὰ ἐφηρμόζετο, ἀν μὴ ἐπῆρχετο εἰς Ἰσκιὰν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου βουλευτῆς δούξ Sandonato, διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὑπουργοῦ· ὁ βασιλεὺς ἀνεκάλεσε εὐθὺς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ αἱ διασωστικαὶ ἐργασίαι ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τὰ ὄμματά του μετὰ μείζονος θέρμης καὶ αὐταπαρνήσεως· καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐδικαίωσαν τοὺς ἀγανακτῆσαντας ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ· εἰς δεκαπέντε μέχρι τοῦδε ἀνέρχονται οἱ ἐξαχθέντες ζῶντες ἀπὸ τῶν ἐρειπίων· καὶ τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν δυστυχῆ νῆσον· πρῶτος, ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ἐργατῶν, ἀναρριχώμενος μετὰ κινδύνου ἐπὶ τῶν ἐτοιμορρόπων ἐρειπίων, ἤθελσε τὰ πάντα νὰ ἴδῃ, καὶ πελιδνὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καμάτου ἐξέφρασεν εἰς πάντας τοὺς παρестῶτας ὅπως ἡσθάνετο αὐτὸς τῆς συμφορᾶς τὸ μέγεθος· σφίγγων τὰς χεῖρας τῶν ἀποκαμωμένων στρατιωτῶν, εὐχαριστῶν ἐν ὀνόματι τῶν θυμάτων τοὺς κλονιζομένους ἐργάτας, παρηγορῶν τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἀπορφανισμένους, βέβαιον ὅτι Οὐμβέρτος ὁ Α' ἐν Ἰσκιᾷ ἐπεδείξατο ἑαυτὸν βασιλέα τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσήμαινε πατὴρ.

Ἐν Νεαπόλει ἐπεκέφθη ὅλα τὰ νοσοκομεῖα, ἐν οἷς εὐρίσκονται οἱ ἀπὸ Ἰσκιᾶς πληγωμένοι· προσηνῆς καὶ περιποιητικὸς ἔσχεν ἓνα καλὸν καὶ παρήγορον λόγον δι' ἕκαστον πληγωμένον, δι' ἕκαστον πάσχοντα. Διαρκούσης τῆς ἐν Ἰσκιᾷ διαμονῆς του ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Μαντσίνης διένειμεν εἰς τοὺς τῶν πάντων στερηθέντας κατοίκους γενναίας χρηματικὰς βοηθείας ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως· ἡ προσφορά του, ἐκτὸς τούτων, ἐν ταῖς γενναίαις συνεισφοραῖς εἶνε 100 χιλιάδες φράγκων· πρέπει λοιπὸν ἡ συμφορὰ αὕτη νὰ ἔχῃ

καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα; νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀγαπήσωμεν ἓνα βασιλέα;

A. Γ. Η.

Η ΣΥΡΑ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΙ ΜΑΣ)

Συνεπῆς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτι περὶ Σύρου θὰ σοὶ γράψω, ἄρχομαι σήμερον τὰ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἵνα μικρὰν ἰδέαν περὶ τε τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» παράσχω, ὅπως ἀσφαλεστέραν ἰδέαν περὶ αὐτῶν σχηματίσωσιν, οὐδαμῶς ἀπο σκοποῦ κρίνω μικρὸν εἰς τὸ παρελθὸν νὰ ἐκδράμω, δι' ὃ σήμερον ἀφιερῶ ταύτην μου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ παρελθὸν, ἐπιφυλατσόμενος ἐν δευτέρᾳ τὰ τοῦ παρόντος ν' ἀνελίξω.

Κατὰ τὴν γιγάντειον καὶ ἀγίαν τοῦ 1821 ἐποχὴν, ὅτε αἰμόφυρτος καὶ σωρὸς ἐρειπίων ἦτο ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου ἡ Ἑλλάς, ὅτε ἀκάθεκτοι αἱ ῥοαὶ τῶν τούρκων ἐπῆρχοντο κατὰ παντὸς σημείου ὑφ' Ἑλλήνων καττοιкуμένου, ὅπως τὰς αἰμοδιψεῖς καὶ ἀρπακτικὰς αὐτῶν κορέσωσιν ὁρμᾶς, ὁ ἄγονος καὶ τραχὺς τῆς Σύρου βράχος ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν, θὴν ἄνδρος καὶ βράχος τῶν βράχων, ὁ εἰς ὀλιγίστους γεωργούς καὶ ἄλιεις χρησιμεύων ὡς ἄσυλον, παρέστη ὡς νέα κιβωτὸς ἐν μέσῳ τοῦ Πανελληνίου κατακλυσμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦτον, ὡς ἄλλοτε ποτὲ ἡ φεύγουσα τὴν μῆνιν τῆς λευκωλένου θεᾶς Λητῶ ἐπὶ τὴν Δῆλον, κατέφυγον οἱ ἐκ τῶν περάτων τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ὁσμάνων φεύγοντες τὴν μισαιφόνον μάχαιραν θρασυδείλου δυνάστου Ἑλλήνης, ἐπὶ τοῦτον κατέφυγον οἱ περισσθέντες ἐκ τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, τῆς Σμύρνης, τῆς Κρήτης, τῆς Ν. Ἐβέσου, τῶν Κυδωνιῶν καὶ τόσων ἄλλων με-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 534)

Ἐν τούτοις αἱ τρεῖς αὗται ἡμέραι ἦσαν διὰ τὴν κυρίαν Δεσιμαῖζ στιγμὴ τις ἀνέσεως, διότι ὁ βαρόνος ἐπανῆλθε καὶ αὖθις παρ' αὐτῇ μετὰ μείζονος περιπετείας, ἀπαιτῶν τὴν συνομολόγησιν τοῦ συνοικεσίου τούτου· ἀλλ' ἀπαντήσας οὐχ ἥττον ἀπόλυτον ἄρνησιν, ἀπεσύρθη καὶ αὖθις χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ ἐξήγησιν τινὰ περὶ τῆς ἐπιμόνου ταύτης ἀρνήσεως, ἣν οὐδὲν, κατ' αὐτὸν, ἐδικαιολογεῖ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Πέδρο αὐτὸν τὸν ὅποιον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς βαρόνης συνήντησε.

— Τίποτε δὲν κατώρθωσα, ἀπῆντησεν, ἐπιμένει πεισματῶδως, ἀδύνατον νὰ καταπεισθῇ.

— Ἔ! εἶπεν ὁ Πέδρο.

Καὶ πρὸς στιγμὴν μείνας σιωπηλὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητέ μοι βαρόνε, νωχελῶς συνηγορήσατε ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μου.

— Σὰς ὀρκίζομαι, Πέδρο, ὅτι μετεχειρίσθην πᾶν μέσον.

— Ὡ! πᾶν μέσον! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου παραδόξου.

— Προέβην καὶ μέχρις ἀπειλῶν.

— Καὶ με τί ἠπειλήσατε αὐτήν;

— Μὲ μίαν δίκην.

Ὁ βραζιλιανὸς ὕψωσε τσοῦς ὤμους.

— Μὲ μίαν δίκην, τὴν ὁποῖαν, δὲν δύνασθε νὰ κάμνητε, ὑπέλαβε, καὶ τὴν ὁποῖαν θ' ἀπολέσσητε ἐξ ἅπαντος. Λοιπὸν ἡ κυρία βαρόνη εἶναι τόσον ἐναντία σας;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Τότε, ἀγαπητέ μοι βαρόνε, πρέπει ἄλλως πῶς νὰ προβῇτε.

— Πῶς;

— Ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη τρέφει συμπάθειαν πρὸς σὰς· πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε παρ' ἐκείνης τοῦ θυγατρὸς ὅτι ἀρνείται ἡ μήτηρ.

— Καὶ ἐὰν ἡ Ἐρριέττη σὰς ἠγάπα, Πέδρο, οὐδέποτε θὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ λόγον περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου, τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν θέλει.

— Ἴσως ἀπατάσθε.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐξήτασα αὐτήν καὶ γνωρίζω τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις της.